

SENTÈNCIA 2000-14 DE 17 D'ABRIL DE 2000

DUANA. INFRACCIÓ D'IMPORTACIÓ O EXPORTACIÓ SENSE DECLARACIÓ. No hi va haver buit normatiu entre la Llei contra el frau en matèria duanera d'11 d'abril de 1996 i la Llei del mateix nom aprovada pel Consell General l'11 de març de 1998.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de la Secció Administrativa de la Batllia número 99-59, de 22 de setembre de 1999, va desestimar la demanda presentada pel Sr. R.P.S. contra el Decret 235/GJ/98, de 25 de novembre de 1998, que desestimava el recurs de reposició contra l'acord del Govern de 26 de juny de 1998 pel qual se li imposava una sanció d'1.513.620 pessetes per infracció a la legislació contra el frau en matèria duanera.

2.- Contra la sentència esmentada va interposar recurs d'apel·lació, que va tenir entrada a la Secretaria d'aquesta Sala el 15 de desembre de 1999, al·legant infracció dels principis de legalitat i de tipicitat i demanant la revocació amb l'obligació del Govern de procedir al retorn de la quantitat satisfeta en concepte de sanció.

3.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, de l'anterior escrit se'n va donar trasllat a la representació del Govern, que el contestà el 24 de gener de 2000 oposant-se a les consideracions de la part apel·lant i demanant la confirmació de la sentència.

4.- Ambdues parts van demanar la substitució del tràmit de vista oral per la formulació de conclusions escrites, que van presentar el 17 de febrer de 2000, quedant les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Els arguments de l'apel·lant en aquesta segona instància no se centren en la caracterització objectiva o subjectiva de la responsabilitat derivada de les infraccions contra la legislació que regula les obligacions dels que duen a terme actes d'importació de mercaderies o en la correcta aplicació de circumstàncies que agreugen la seva responsabilitat, com la reincidència, i que va plantejar en la primera instància, sinó en la impossibilitat jurídica de sancionar la seva conducta com a conseqüència del buit normatiu que es va produir, al seu criteri, amb l'entrada en vigor de la Llei de

modificació de la Llei contra el frau en matèria duanera, aprovada pel Consell General l'11 de març de 1998 i publicada al BOPA del 3 d'abril de 1998.

La interpretació jurídica de l'apel·lant, que ja va exposar en la primera instància i fou correctament resolta per la sentència apel·lada en el seu fonament cinquè, consisteix en que com els articles 8, 9, 10 i 15 de la Llei contra el frau en matèria duanera d'11 d'abril de 1996 van ser derogats per la Disposició derogatòria de la Llei d'11 de març de 1998, s'ha produït un buit normatiu que impedeix l'exercici de la potestat sancionadora en la mesura que no hi ha un quadre d'infraccions que tipifiqui les conductes sancionables, i és per aquesta raó que al·lega vulneració, pel Govern, dels principis de legalitat i de tipicitat, i per la qual demana la revocació de la sentència de la Batllia que considera aquestes resolucions ajustades al Dret.

Però aquest raonament és insostenible ja que si bé és cert que la Disposició derogatòria citada deroga expressament els articles de la Llei de 1996, també ho és que els substitueix per altres de nou redactat, doncs, com diu l'Exposició de motius de la Llei de 1998, el que es pretén és modificar el contingut dels de la Llei de 1996. En conseqüència, en cap moment va haver buit normatiu sinó que a partir del 3 d'abril de 1998 l'anterior quadre d'infraccions va ser substituït pel nou, com es desprèn de la simple lectura de la Llei, en la seva totalitat.

Per tant, quan es van produir els fets sancionats, el 20 de maig de 1998, ja havia entrat en vigor la nova redacció dels articles de la Llei de 1996 i en concret, l'article 9 que, sota l'epígraf "Infracció d'importació o exportació sense declaració", tipifica, en l'apartat 1.a) com a constitutiva d'una infracció, la importació de mercaderies subjectes a la presentació d'una declaració, als despatxos de la Duana, sense declaració.

Per tot el que s'ha exposat, cal desestimar el recurs d'apel·lació confirmant la sentència de la Batllia, sense fer pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, ha decidit desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. R.P.S. contra la sentència número 99-59, de 22 de setembre de 1999, de la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma íntegrament, sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.